

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1 Inleiding

Een eigen woning is de basis waarop we ons leven bouwen. Voor jongeren en starters is een eigen huis een van de belangrijkste eerste stappen naar een zelfstandig leven. De hardwerkende persoon die elke ochtend naar zijn of haar werk gaat, wil 's avonds fijn thuiskomen. En wie geniet van zijn of haar oude dag, heeft een woning nodig die daarbij past.

Anno 2025 is wonen helaas voor veel mensen eerder een bron van zorgen en onzekerheid. Ruim 400.000 huishoudens¹ zijn op zoek naar een woning. En dat aantal neemt toe. Dat raakt een brede groep mensen. Bijvoorbeeld jongeren die geen betaalbare woning kunnen vinden en daarom wachten met het stichten van een gezin. Het terugdringen van het woningtekort is dan ook topprioriteit van deze regering. Er is jarenlang te weinig gebouwd en de vraag naar woningen is door de demografische ontwikkelingen sterk gestegen. Vooral voor mensen met een laag- of middeninkomen is het erg moeilijk om een betaalbare woning te vinden.

Het zorg dragen voor de bevordering van voldoende woongelegenheid is één van de taken van de overheid. De eerlijke verdeling van schaarse woningen is hier onderdeel van. De Huisvestingswet 2014 biedt daartoe verschillende instrumenten aan gemeenten, zoals het verlenen van voorrang aan woningzoekenden met maatschappelijke of economische binding of urgent woningzoekenden. Deze laatste categorie zijn woningzoekenden waarvoor de behoefte in de voorziening van woonruimte dringend noodzakelijk is.²

Zo hebben gemeenten de wettelijke taak om vergunninghouders te huisvesten. Vaak huisvesten zij deze groep met voorrang in een sociale huurwoning. De regering vindt dit in tijden van grote schaarste aan woningen niet uitlegbaar. In Nederland moeten mensen gemiddeld zeven jaar wachten voor zij in aanmerking komen voor een sociale huurwoning.³ Met uitschieters in de grote steden met wachttijden van meer dan een decennium.⁴ Ook zijn mensen vaak iets meer dan twee jaar actief aan het zoeken voordat zij kunnen verhuizen naar een sociale huurwoning.⁵ De voorrang die vergunninghouders krijgen op een sociale huurwoning draagt bij aan de druk op de wachtlijsten.

De regering vindt dit in tijden van grote schaarste onwenselijk en vindt het zaak om de schaarse woningen eerlijk te verdelen en gelijke kansen voor alle woningzoekenden te creëren. Daarom wordt het verboden om vergunninghouders voorrang te geven op de grond dat ze vergunninghouder zijn.

2 Hoofdpijnen van het voorstel

Dit onderdeel bevat toelichting op de wijziging van de Huisvestingswet 2014 en de hoofdpijnen van het voorstel. Daarna wordt toegelicht welke vormen van huisvesting of onderdak voor vergunninghouders de regering voor zich ziet.

2.1 Wijzigingen in de Huisvestingswet 2014

De Huisvestingswet 2014 dient voor het bestrijden van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten van schaarste aan woonruimte. De wet werkt als een gereedschapskist en geeft gemeenten de mogelijkheid om regels vast te stellen over de verdeling van woonruimte, inclusief de regels voor het verlenen van voorrang aan categorieën van woningzoekenden, en het beheer van de woonruimtevoorraad. Daarnaast bevat de wet enkele algemene voorschriften met betrekking tot gemeenten, waaronder de taakstelling voor de huisvesting van vergunninghouders

¹ Primos-prognose 2024, ABF-research.

² Artikel 12, eerste lid van de Huisvestingswet 2014.

³ NOS (2021), *Sociale huurwoning? In zeker een kwart van de gemeenten wacht je meer dan 7 jaar* zie: <https://nos.nl/op3/artikel/2377995-sociale-huurwoning-in-zeker-een-kwart-van-de-gemeenten-wacht-je-meer-dan-7-jaar>

⁴ NOS (2021), *Sociale huurwoning? In zeker een kwart van de gemeenten wacht je meer dan 7 jaar*

⁵ Kernpublicatie van het WoON 2021-onderzoek, bijlage bij Kamerstukken II 2021 – 2022, 32 847, nr. 918, p. 114.

die in Nederland een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd hebben aangevraagd en als gevolg daarvan een verblijfsvergunning hebben ontvangen, als bedoeld in artikel 8, onderdeel a, b, c, of d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: vergunninghouders). Uit de meest recente inventarisatie blijkt dat ongeveer de helft van de gemeenten een huisvestingsverordening met regels over de verdeling van woonruimte heeft vastgesteld, waarbij ongeveer drie kwart van de gemeenten vergunninghouders had opgenomen als urgentie categorie.⁶ Het instrument voorziet dus in de grote behoefte van gemeenten om te kunnen sturen in de verdeling van woonruimte.

Met voorliggend wetsvoorstel wordt de Huisvestingswet 2014 gewijzigd. Er wordt een verbod op voorrang voor vergunninghouders op de grond dat zij vergunninghouder zijn geïntroduceerd.

2.2 Verbod op voorrang

Zoals opgenomen in het Hoofdlijnenakkoord en vervolgens het regeerprogramma vindt de regering dat de positie van de vergunninghouder meer in lijn moet worden gebracht met die van regulier woningzoekenden. Daarom vindt de regering dat in alle gemeenten de voorrang voor vergunninghouders op de enkele grond dat ze vergunninghouder zijn moet worden afgeschaft. De regering acht dit verbod noodzakelijk om de schaarse woningen eerlijk te verdelen en gelijke kansen op de woningmarkt te creëren voor alle woningzoekenden.

Na inwerkingtreding van dit wetsvoorstel zal het dus voor gemeenteraden niet langer mogelijk zijn vergunninghouders op te nemen als urgentie categorie omwille van het feit dat ze vergunninghouder zijn.

Van oudsher geeft de Huisvestingswet 2014 gemeenten verschillende mogelijkheden om te sturen op de verdeling van woonruimte. Hierbij ligt de bevoegdheid om te beslissen over het wel of niet inzetten van de instrumenten uit de Huisvestingswet 2014 bij de gemeente. Met dit wetsvoorstel wordt deze bevoegdheid ingeperkt, omdat het gemeenten nu verboden wordt om vergunninghouders op grond van het feit dat ze vergunninghouder zijn op te nemen als urgentie categorie. Hiermee vormt het verbod op voorrang een inperking van de lokale autonomie. Zoals gezegd, de regering vindt dit gerechtvaardigd omdat hiermee een eerlijkere verdeling wordt beoogd van schaarse woningen.

Dit wetsvoorstel heeft een samenhang met het wetsvoorstel versterking regie volkshuisvesting.⁷ Met dit wetsvoorstel wordt het voor gemeenten ook niet meer mogelijk om vergunninghouders middels directe bemiddeling te huisvesten. Immers, het wetsvoorstel versterking regie volkshuisvesting verplicht gemeenten een urgentieregeling vast te stellen. In deze regeling moeten de wettelijk aangewezen groepen als urgent woningzoekenden worden opgenomen. Daarnaast staat het gemeenten vrij om zelf lokale urgentie categorieën vast te stellen. Een gemeente kan dan alleen directe bemiddeling gebruiken voor de in de urgentieregeling vastgestelde urgentie categorieën.

Met het onderhavige wetsvoorstel worden vergunninghouders nadrukkelijk uitgezonderd van de door de gemeente vrij te bepalen urgentie categorieën. Hierom komen zij na inwerkingtreding van beide wetsvoorstellen niet in aanmerking voor directe bemiddeling.

2.3 Vormen van huisvesting/onderdak

Het college van burgemeester en wethouder blijft vooralsnog verantwoordelijk voor het zorgdragen voor voorziening in de huisvesting van vergunninghouders in de gemeente overeenkomstig de voor de gemeente geldende taakstelling. Zoals aangekondigd in de nadere afspraken over de uitvoering van hoofdstuk 2 van het Hoofdlijnenakkoord⁸ werkt de regering aan een separaat wetsvoorstel voor het afschaffen van de gemeentelijke taakstelling voor de huisvesting van vergunninghouders.

Het voorzien in voldoende huisvesting blijft een grondwettelijke inspanningsverplichting van de verschillende overheden. In dat kader is het van belang dat de overheid zorgt voor een evenwichtige verdeling van schaarse woningen. Dat betekent ook dat de overheid in tijden van

⁶ *Voorrang bij toewijzing sociale huurwoningen*, Companen (2022).

⁷ Kamerstukken II 2023 -2024, 36 512.

⁸ Kamerstukken II 2024 -2025, 19 637, nr. 3304.

grote woningschaarste de gemaakte keuzes over welke groepen wel en welke groepen geen voorrang krijgen bij woningtoewijzing kan heroverwegen en dat opnieuw kan wegen.

Het uitgangspunt van de regering is dat vergunninghouders, net als andere woningzoekenden, zelfstandig voorzien in huisvesting, bijvoorbeeld bij vrienden of familie, zelf woonruimte zoeken in de particuliere huursector of door zich in te schrijven bij een woonruimteverdeelsysteem of corporatie. Vergelijkbaar met woningzoekenden met de Nederlandse nationaliteit of woningzoekenden die op een andere wijze legaal in Nederland verblijven.

De regering vindt doorstroming van vergunninghouders vanuit de opvang belangrijk. Voor vergunninghouders die niet zelfstandig in hun huisvesting kunnen voorzien worden flexibele opstartwoningen ingericht, waarbij het uitgangspunt is dat het om onzelfstandige huisvesting gaat waar gemeenten huur voor kunnen vragen. Plaatsing van vergunninghouders in deze voorzieningen moet buiten de reguliere woonruimteverdeling plaatsvinden. Hiervoor wordt tot een samenhangend pakket gekomen door de Minister van Asiel en Migratie en de Minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening in overleg met de medeoverheden.

Mogelijkheden huisvesting voor vergunninghouder

Huisvesting in sociale huurwoningen

Van oudsher vindt het overgrote deel van de vergunninghouders huisvesting in een sociale huurwoning in corporatiebezit. Uiteraard kunnen vergunninghouders zich altijd inschrijven bij een woningcorporatie of woonruimteverdeelsysteem en op deze wijze ook wachttijd opbouwen, net als alle andere woningzoekenden. De regering vindt dit een onderdeel van het stimuleren van de participatie van de vergunninghouders.

Huisvesting in particuliere woonruimte

Ook kunnen vergunninghouders een woning huren bij een particuliere verhuurder. Deze verhuurders werken doorgaans niet met wachtlijsten, waardoor vergunninghouders hier in potentie sneller terecht kunnen. Ook vormen zoals hospitaerverhuur of verhuur van kamers staan open voor vergunninghouders. Uiteraard is een toereikend inkomen hiervoor een vereiste. Daarom zet de regering in op snelle arbeidsmarktparticipatie van deze doelgroep.

Huisvesting via eigen netwerk

Uit een onderzoek van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Datacentrum (WODC) blijkt dat de belangrijkste reden voor migranten om voor Nederland te kiezen het hebben van een bestaand sociaal netwerk is en de mogelijkheden zich te herenigen met de familie of vrienden.⁹ Hieruit volgt dat het aannemelijk is dat een deel van de vergunninghouders beschikt over een bestaand sociaal netwerk in Nederland. De regering is van mening dat voor de vergunninghouder in beginsel geldt dat – net zoals voor iedere andere woningzoekende – er sprake is van een eigen verantwoordelijkheid om indien mogelijk te voorzien in de eigen huisvesting, bijvoorbeeld bij vrienden of familie.

Daklozen opvang

Mocht de vergunninghouder het asielzoekerscentrum hebben verlaten en om welke reden dan ook dakloos worden dan zou, in ultimo remedium, een vergunninghouder zonder enige vorm van huisvesting een beroep kunnen doen op de maatschappelijke opvang. Hierbij geldt wel dat de vergunninghouder aan de voorwaarden van de maatschappelijke opvang moet voldoen. Iemand heeft namelijk slechts toegang tot de maatschappelijke opvang indien diegene niet in staat is zich op eigen kracht, met gebruikelijke hulp, met mantelzorg of met hulp van andere personen uit zijn sociale netwerk te handhaven in de samenleving¹⁰.

Mogelijkheden huisvesting door gemeenten

Voorrang op basis van andere kenmerken

Voorliggend wetsvoorstel introduceert een verbod op voorrang voor vergunninghouders op de grond dat zij een verblijfsvergunning voor asiel hebben. Echter, vergunninghouders hebben, net als andere woningzoekenden, nog wel de mogelijkheid om voorrang te krijgen op basis van andere

⁹ K. Kuschminder e.a., *Irreguliere migratieroutes naar Europa en de factoren die van invloed zijn op de bestemmingskeuze van migranten* (2015), p. 67.

¹⁰ Artikel 1.2.1, onder c, van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015.

kenmerken, als die daar aanleiding toe geven en de vergunninghouders voldoen aan de verder in de huisvestingsverordening opgenomen voorwaarden.

Op basis van de Huisvestingswet 2014 kan de gemeente een urgentieregeling vaststellen. Het gaat hier om woningzoekenden waarvoor de voorziening in de behoefte van woonruimte dringend noodzakelijk is.¹¹ Indien een gemeente besluit een urgentieregeling vast te stellen, behoren mantelzorgverleners en -ontvangers en woningzoekenden die verblijven in een voorziening voor tijdelijke opvang van personen, die in verband met problemen van relationele aard of geweld hun woonruimte hebben verlaten in ieder geval tot de categorieën van urgent woningzoekenden.¹² Daarnaast staat het een gemeente vrij om zelf urgentie categorieën vast te stellen. Vergunninghouders die bijvoorbeeld vanwege ziekte of handicap bijzondere huisvesting behoeven, kunnen net als andere gelijkaardige woningzoekenden op die grond mogelijk wel in aanmerking komen voor urgentie. Indien dat het geval is, heeft iemand en dus ook de betreffende vergunninghouder, recht op voorrang.

Gemeenten hebben nu de mogelijkheid om een urgentieregeling vast te stellen. Met het wetsvoorstel versterking regie op de volkshuisvesting worden gemeenten verplicht om regionale afspraken te maken over de verdeling van urgent woningzoekenden en deze vast te stellen in de gemeentelijke huisvestingsverordening. Het wetsvoorstel breidt ook het aantal verplichte urgentie categorieën uit naar negen, zoals mantelzorgverleners- of ontvangers of ernstig chronisch zieken en/of woningzoekenden met een lichamelijke, verstandelijke, zintuiglijke beperking of psychische aandoening. Daarnaast staat het gemeenten vrij om zelf urgentie categorieën toe te voegen aan de eigen urgentieregeling. Echter, een urgentie categorie voor vergunninghouders enkel op het feit dat ze een vergunning hebben, behoort niet tot de mogelijkheden. Dit wetsvoorstel introduceert juist dat verbod. De gemeente kan vergunninghouders nog wel met voorrang huisvesten op basis van andere kenmerken dan het zijn van vergunninghouder indien behoefte aan huisvesting dringend noodzakelijk is. Ook onder het verbod blijft het mogelijk voor vergunninghouders om onder de voorwaarden van deze urgentie categorieën te vallen. Indien dat het geval is, heeft iemand, dus ook de betreffende vergunninghouder, recht op voorrang. De voorwaarden voor wanneer een woningzoekende onder een van de verplichte urgentie categorieën valt, zijn nader uitgewerkt in het wetsvoorstel versterking regie op de volkshuisvesting en de onderliggende regelgeving. Dit betreft gedetailleerde en limitatieve afbakening.

Daarnaast kan iemand, dus ook een vergunninghouder, op basis van de lokale huisvestingsverordening voorrang krijgen op basis van economische of maatschappelijke binding aan de woningmarktregio, de gemeente of een deel van de gemeente.¹³ Binnen deze vorm van voorrang op basis van binding is het mogelijk om ook vitale beroepsgroepen aan te wijzen aan wie voorrang wordt verleend.¹⁴ Om voor voorrang op basis van economische binding in aanmerking te komen moet een woningzoekende in economische zin gebonden zijn aan de woningmarktregio, de gemeente of een deel van de gemeente indien hij met het oog op de voorziening in het bestaan een redelijk belang heeft zich in die woningmarktregio, die gemeente of dat deel van de gemeente te vestigen.¹⁵ Om voor maatschappelijke binding in aanmerking te komen moet de woningzoekende een redelijk, met de plaatselijke samenleving verband houdend belang heeft zich in die woningmarktregio, die gemeente of dat deel van de gemeente te vestigen, of ten minste zes jaar onafgebroken ingezetene is dan wel gedurende de voorafgaande tien jaar ten minste zes jaar onafgebroken ingezetene is geweest van die woningmarktregio, die gemeente of dat deel van de gemeente.¹⁶

Een gemeente mag maximaal bij vijftig procent van de afgegeven huisvestingsvergunningen per categorie van woonruimte voorrang geven op basis van economisch en/of lokale binding.¹⁷

Inzetten op woningdelen

Daarnaast bestaat de mogelijkheid, indien woningcorporaties of particuliere verhuurders hiertoe

¹¹ Artikel 12, eerste lid van de Huisvestingswet 2014.

¹² Artikel 12, derde lid van de Huisvestingswet 2014.

¹³ Artikel 14, eerste lid van de Huisvestingswet 2014.

¹⁴ Artikel 14, derde lid van de Huisvestingswet 2014.

¹⁵ Artikel 14, vierde lid, sub a van de Huisvestingswet 2014.

¹⁶ Artikel 14, vierde lid, sub b van de Huisvestingswet 2014.

¹⁷ Artikel 14, tweede lid van de Huisvestingswet 2014.

woningen beschikbaar stellen, om een woning te delen met andere woningzoekenden (waaronder andere vergunninghouders) Hierdoor wordt de schaarse voorraad beter benut en kan dit bijdragen aan de integratie van de vergunninghouder. Hierbij krijgen ze geen voorrang op basis van hun status, maar net als alle andere woningzoekenden op basis van passendheid.¹⁸ Woningdelen is immers, zeker in deze tijd van schaarste, een goed alternatief voor onder meer alleenstaanden en past bij de ambitie van de regering om de bestaande voorraad beter te benutten.

Huisvesting via werk

Werk kan ook een rol spelen bij huisvesting. Zo wel nu, als na inwerkingtreding van het verbod op voorrang. Zo zouden vergunninghouders ook bemiddeld kunnen worden naar huisvesting door hun werkgever. Dit is echter geen verplichting voor werkgevers. Voor het sneller aan het werk helpen van vergunninghouders is het juist van belang werkgevers te ontzorgen.

Indien een vergunninghouder werkzaam is in een gemeente en die gemeente een huisvestingsverordening heeft waarin is bepaald dat woningzoekenden met economische binding aan de gemeente voorrang krijgen op basis van artikel 14 van de Huisvestingswet 2014, kan de vergunninghouder mogelijk sneller een passende woonruimte toegewezen krijgen. Dit past bij het voornemen van de regering om de arbeidsmarkt en huisvesting van vergunninghouders beter op elkaar te laten aansluiten.

2.4 Reikwijdte van het voorstel

Gemeenten

Het instellen van een verbod op voorrang voor vergunninghouders op de grond dat zij vergunninghouder zijn, is van toepassing op alle gemeenten. Voor gemeenten die vergunninghouders in hun huisvestingsverordening als categorie van urgent woningzoekenden hebben opgenomen betekent dat dit deel van de huisvestingsverordening van rechtswege na inwerkingtreding van het verbod vervalt. Uit de laatste inventarisatie met data uit 2021 blijkt dat ongeveer de helft van de gemeenten dat jaar een urgentieregeling had, waarbij ongeveer drie kwart van de gemeenten vergunninghouders had opgenomen als urgentiecategorie.¹⁹ Daarnaast betekent het voor deze gemeenten dat zij op alternatieve wijze invulling zullen moeten geven aan de taakstelling voor zolang deze nog geldt.

Vergunninghouders

Het verbod op voorrang voor vergunninghouders op de grond dat zij een vergunning hebben, is van toepassing op alle vergunninghouders, zoals gedefinieerd in artikel 1 van de Huisvestingswet 2014. Het betreft hier de groep vergunninghouders die naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd een verblijfsvergunning hebben gekregen als bedoeld in artikel 8, onderdeel a, b, c, of d, van de Vreemdelingenwet 2000.

De toekomstige omvang van deze groep is lastig te bepalen. Dit heeft te maken met de grilligheid van migratiestromen en het nog lastig te kwantificeren effect van de instroombeperkende maatregelen die de regering voornemens is te nemen.

Aantallen met voorrang gehuisveste vergunninghouders

Het is niet precies bekend hoeveel vergunninghouders met gebruik van de voorrangsmogelijkheden op grond van de Huisvestingswet 2014 worden gehuisvest. Ook het percentage sociale huurwoningen dat wordt toegewezen aan vergunninghouders wordt niet landelijk bijgehouden.

De taakstelling voor de eerste helft van 2024 betrof 18.750 te huisvesten vergunninghouders. Door de achterstand van bijna 6.400 waarmee de taakstellingsperiode voor de tweede helft van 2023 werd afgesloten, was de totale opgave voor de eerste helft van 2024 ruim 25.000 te

¹⁸ Artikel 11 van de Huisvestingswet 2014 maakt het mogelijk om voorrang te verlenen in verband met de aard, grootte of prijs van de woonruimte aan bepaalde categorieën van woningzoekenden. Dit is een voorrang op basis van passendheid.

¹⁹ *Voorrang bij toewijzing sociale huurwoningen*, Companen (2022).

huisvesten vergunninghouders²⁰. In diezelfde halfjaarlijkse periode is voor 14.271 vergunninghouders huisvesting gerealiseerd²¹.

Het percentage van het totaal aantal vrijgekomen sociale huurwoningen dat jaarlijks wordt toegewezen aan vergunninghouders wordt niet landelijk bijgehouden en is dus niet bekend. Wel kan een inschatting van dit percentage worden gemaakt, op basis van het aantal gehuisveste vergunninghouders dat jaar, de gemiddelde huishoudgrootte en het aantal vrijgekomen sociale huurwoningen in dat jaar. Er zijn verschillende schattingen in omloop. Deze schattingen lopen uiteen. Zo berekende de Adviesraad Migratie dat in de periode 2015-2019 gemiddeld 7,8 procent van de vrijgekomen corporatiewoningen naar vergunninghouders ging.²² Het Centraal Bureau voor de Statistiek berekende dat dit in 2021 6 procent was.²³ De Volkskrant berekende dat het in 2022 om ca. 10 procent ging.²⁴ De aantallen toegewezen woningen aan vergunninghouders worden weergegeven ten opzichte van alle vrijgekomen sociale huurwoningen.

De toewijzingspercentages van hierboven kijken naar het totaal aantal vrijgekomen sociale huurwoningen in een jaar en houden geen rekening met het feit dat vergunninghouders in praktijk niet in aanmerking komen voor ál die vrijgekomen sociale huurwoningen. Sommige vrijgekomen woningen zijn immers voor doorstromers of specifieke doelgroepen zoals ouderen gereserveerd. In zijn boek *Migratiemagneet Nederland* stelt wiskundige en cultureel antropoloog dr. Jan van de Beek dat een andere benadering terecht is. Van de Beek beargumenteert dat er een vergelijking zou moeten worden gemaakt met de groep woningzoekenden waartoe de meeste vergunninghouders zelf behoren: de jonge, sociale huurstarters. Deze vergelijkingsgroep omvat jonge starters die op basis van hun inkomen in aanmerking komen voor een sociale huurwoning. Van de Beek berekende op basis hiervan dat gedurende de periode 2015-2018 gemiddeld 32 procent van het aantal vrijgekomen huurwoningen waarvoor jonge sociale huurstarters met een laag inkomen in aanmerking zouden komen aan vergunninghouders werd toegewezen.²⁵

Daarnaast bleek uit de laatste inventarisatie met data uit 2021 dat ongeveer de helft van de gemeenten dat jaar een urgentieregeling had, waarbij ongeveer drie kwart van de gemeenten vergunninghouders had opgenomen als urgentiecategorie²⁶.

Hieruit wordt geconcludeerd dat het merendeel van de gehuisveste vergunninghouders met een vorm van voorrang of directe bemiddeling wordt gehuisvest.

Comply or explain

De voorliggende wetwijziging introduceert een verbod op voorrang voor vergunninghouders op de grond dat zij vergunninghouder zijn in Europees Nederland. De vigerende Huisvestingswet 2014 is niet van toepassing op Caribisch Nederland. Daarom is de voorgestelde wijziging ook niet van toepassing in Caribisch Nederland.

3 Verhouding tot hoger recht

3.1 Recht op Huisvesting (grondwet en sociale grondrechten/EVRM)

In artikel 22, tweede lid van de Grondwet, is bepaald dat de bevordering van voldoende woongelegenheden voorwerp van zorg van de overheid is. Volgens de memorie van toelichting bij de

²⁰ Bron: Overzicht huisvesting statushouders (COA), met peildata 1 juli (eerste halfjaar) en 1 januari (tweede halfjaar). De cijfers kunnen verschillen van rapportages met een andere peildatum

²¹ Bron: Overzicht huisvesting statushouders (COA), met peildata 1 juli (eerste halfjaar) en 1 januari (tweede halfjaar). De cijfers kunnen verschillen van rapportages met een andere peildatum

²² Adviesraad Migratie (2022)

<https://www.adviesraadmigratie.nl/actueel/nieuws/2022/02/04/wist-u-dat.-blog-1-feiten-en-cijfers-over-migratie-en-gemeenten>

²³ CBS (2024)

<https://www.cbs.nl/nl-nl/nieuws/2024/03/6-procent-vrijgekomen-corporatiewoningen-in-2021-naar-statushouders>

²⁴ Volkskrant (2023)

<https://www.volkskrant.nl/kijkverder/v/2023/voorrangsregels-bij-toekenning-sociale-huurwoningen~v951232>

²⁵ dr. Jan van de Beek (2024). *Migratiemagneet Nederland*. Mythen. Feiten. Oplossingen. p. 266.

²⁶ *Voorrang bij toewijzing sociale huurwoningen*, Companen (2022)

grondwetswijziging werden in het licht van wat hier te lande algemeen als maatschappelijke verworvenheid en als plicht van de overheid ten aanzien van de ontplooiing van de mens wordt ervaren, bepalingen opgenomen die vooral betrekking hebben op waarborgen voor onder andere de woongelegenheid.²⁷ Dit betreft niet slechts het aantal woningen, doch ook de kwaliteit, veiligheid en gezondheid ervan.²⁸ Het artikel ziet ook op 'voldoende betaalbare woongelegenheid'.²⁹ Het grondrecht geeft echter geen recht op een woonruimte, maar het beleid moet erop gericht zijn dat er slechts in noodgevallen een situatie van onvoldoende wooneenheden zou bestaan.³⁰ Hierom is het regeringsbeleid gericht op het vergroten van het aanbod van woningen en het beter benutten van de bestaande voorraad. Daarnaast biedt de Huisvestingswet 2014, in geval van schaarste aan bepaalde categorieën van woonruimte, de gemeente mogelijkheden om de onevenwichtige verdelingseffecten tegen te gaan.

Het recht op huisvesting is ook opgenomen in het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (IVESCR)³¹, waarin de lidstaten de verplichting op zich hebben genomen om passende maatregelen te nemen om dit recht te respecteren, te beschermen, te promoten en te vervullen. Het IVESCR kent geen individueel klachtrecht waardoor de betekenis van deze bepaling voornamelijk verder wordt ingevuld door middel van aanbevelingen van het Comité voor Economische, Sociale en Culturele Rechten (CESCR). In deze aanbevelingen is het recht op huisvesting gepreciseerd als bescherming tegen het ontnemen van eigendom, beschikbaarheid van diensten, materialen, faciliteiten en infrastructuur, betaalbaarheid, bewoonbaarheid, toegankelijkheid, locatie en culturele geschiktheid, waarbij aandacht moet zijn voor de speciale noden van kansarme groepen. Ook in andere internationale verdragen is aandacht voor het recht op huisvesting. Hierbij kan onder meer gedacht worden aan artikel 21 van Verdrag betreffende de status van vluchtelingen³² en artikel 27, derde lid, van het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK)³³ Op Europees vlak is het recht op huisvesting opgenomen in artikel 31 van het Herzien Europees Sociaal Handvest³⁴. Hoewel het ESH een klachtrecht kent, zijn de uitspraken van het Europees Comité voor Sociale rechten (ECSR) niet bindend. Indien geoordeeld wordt dat een lidstaat een bepaling van het ESH niet nakomt, kan het Comité van Ministers van de Raad van Europa een aanbeveling doen aan de lidstaat. Ook kunnen uitspraken van het ECSR-betekenis hebben bij de uitleg van andere wel eenieder verbindende bepalingen uit verdragen, zoals het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden (EVRM). Hoewel in het EVRM geen recht op huisvesting is opgenomen, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) regelmatig over kwesties die betrekking hebben op huisvesting in het kader van het recht op eerbiediging van privéleven³⁵ en het verbod op onmenselijke of vernederende behandelingen.³⁶

Het recht op huisvesting is een inspanningsverplichting van de overheid om te voorzien in voldoende huisvesting en niet een individueel recht op het krijgen van een woning. Slechts in zeer schrijnende gevallen wanneer een ingezetene geheel afhankelijk is van de overheid zou het onthouden van iedere vorm van onderdak mogelijk in strijd kunnen zijn met het EVRM of het IVRK. Aan vergunninghouders met een handicap, medische indicatie of vergunninghouders die terechtkomen in de maatschappelijke opvang kan de gemeente in de huisvestingsverordening wel

²⁷ Kamerstukken II, 1975/76, 13 873, nr. 3, p. 1.

²⁸ Kamerstukken II 1975/76, 13873, nr. 3, p. 14.

²⁹ Van der Pot, Handboek van het Nederlandse staatsrecht, Deventer: Kluwer 2006, p. 461.

³⁰ Bunschoten, Tekst & Commentaar Grondwet.

³¹ Artikel 11, eerste lid, van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten

³² As regards housing, the Contracting States, in so far as the matter is regulated by laws or regulations or is subject to the control of public authorities, shall accord to refugees lawfully staying in their territory treatment as favourable as possible and, in any event, not less favourable than that accorded to aliens generally in the same circumstances.

³³ States Parties, in accordance with national conditions and within their means, shall take appropriate measures to assist parents and others responsible for the child to implement this right and shall in case of need provide material assistance and support programmes, particularly with regard to nutrition, clothing and housing.

³⁴ Met het oog op de doeltreffende uitoefening van het recht op huisvesting, hebben de lidstaten zich verbonden maatregelen te nemen om de toegang tot adequate huisvesting te bevorderen, dak- en thuisloosheid te voorkomen en te verminderen teneinde het geleidelijk uit te bannen en de kosten voor huisvesting binnen het bereik te brengen van eenieder.

³⁵ Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

³⁶ Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

voorrang verlenen op de grond van die medische indicatie of omdat ze feitelijk dakloos zijn. Dit geldt uiteraard niet alleen voor vergunninghouders, maar voor alle woningzoekenden die zich in deze situatie bevinden. De regering is van mening dat hiermee voldaan is aan de mensenrechtelijke verplichting van het recht op huisvesting. Daarnaast neemt deze regering tal van maatregelen om de huidige woningvoorraad uit te breiden en beter te benutten.

3.2 Kwalificatierichtlijn en Handvest van de Grondrechten van de EU

Uit het eerste lid van artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn³⁷ volgt dat de lidstaten ervoor zorg moeten dragen dat personen die internationale bescherming genieten toegang tot huisvesting hebben, onder vergelijkbare voorwaarden als andere onderdanen van derde landen die legaal op hun grondgebied verblijven. Uit het tweede lid volgt dat lidstaten zich in moeten spannen hen op het gebied van toegang tot huisvesting gelijke kansen te bieden. Deze bepalingen stellen alleen dat de toegang tot huisvesting voor vergunninghouders onder vergelijkbare omstandigheden moet plaatsvinden als die van andere legaal verblijvende derdelanders.

De regering is van mening dat dit wetsvoorstel niet in strijd is met artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn. Vergunninghouders kunnen zich – net zoals iedere Nederlander – inschrijven voor een sociale huurwoning. Zij hebben daarmee gelijke toegang tot de sociale huurwoningvoorraad als andere woningzoekenden. Daarnaast kunnen vergunninghouders even goed als overige woningzoekenden aanspraak maken op de in de huisvestingsverordeningen vastgestelde criteria voor urgentie.

Op grond van artikel 51 Handvest van de Grondrechten van de EU (hierna: het Handvest) zijn de bepalingen van het Handvest voor lidstaten uitsluitend van toepassing wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Zoals hierboven genoemd, verplicht de Kwalificatierichtlijn de lidstaten ertoe zorg te dragen voor toegang tot huisvesting aan vergunninghouders, evenals het leveren van inspanningen tot het voeren van een beleid om vergunninghouders op het gebied van toegang tot huisvesting gelijke kansen te bieden. Aangezien dit wetsvoorstel betrekking heeft op de uitvoering van Europese verplichtingen is het Handvest dus van toepassing.

In dat kader is artikel 34, derde lid, van het Handvest relevant. Hieruit volgt dat de Unie het recht op sociale bijstand en op bijstand voor huisvesting erkent, teneinde eenieder die niet over voldoende middelen beschikt, onder de door het recht van de Unie en de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden een waardig bestaan te verzekeren.

In Nederland wordt aan huurders met een laag inkomen huurtoeslag beschikbaar gesteld. Hierdoor is het voor deze groep mogelijk om een woning te huren die anders voor deze groep niet betaalbaar was geweest. Voor vergunninghouders staat gebruik van huurtoeslag ook open. Met dit wetsvoorstel verandert dit dus niet.

3.3 Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVKR)

Op basis van artikel 27, derde lid, van het IVKR, is de Staat verplicht om passende maatregelen te nemen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen hun rechten met name op het gebied van voeding, kleding en huisvesting te verwezenlijken. Op basis van artikel 8 van het EVRM dient onder meer ook de eenheid van het gezin wordt beschermd te worden.

De regering is van mening dat het verbod op voorrang voor vergunninghouders op de grond dat ze vergunninghouder zijn, niet in strijd is met het IVKR omdat voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen voorzien wordt in begeleiding en opvang door het NIDOS. Bij meerderjarige vergunninghouders met minderjarige kinderen, is de regering van mening dat het tot de verantwoordelijkheid van de ouders van deze minderjarige kinderen, behoort om zorg te dragen voor hun huisvesting. Dit is ook in lijn met het tweede lid van artikel 27 van het IVKR, waarin bepaald is dat de ouder(s) van het kind, de primaire verantwoordelijkheid hebben voor het waarborgen van de levensomstandigheden die nodig zijn voor de ontwikkeling van het kind. Deze

³⁷ Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 31 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PbEU 2011, L 337/9).

zorgplicht van de ouders geldt immers ook voor andere ingezetenen van Nederland. Voor gezinnen met minderjarige kinderen wordt om die reden geen bijzondere bepaling of afwijking van het verbod op voorrang voorgesteld en geldt de route naar huisvesting zoals die in algemene zin is toegelicht.

Een vergunninghouder (ongeacht de leeftijd) die vanwege ziekte of handicap bijzondere huisvesting behoeft, kan net als andere gelijkaardige woningzoekenden op die grond mogelijk wel in aanmerking komen voor urgentie.

3.4 Gelijke behandeling

Het rechtsbeginsel van gelijke behandeling is vervat in verschillende rechtsbronnen, waaronder artikel 1 van de Grondwet, artikel 14 van het EVRM en de Richtlijn 2000/43/EG van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming. Zoals in paragraaf 3.2 is aangegeven, is het Handvest eveneens van toepassing, aangezien dit wetsvoorstel ziet op verplichtingen vastgelegd in de Kwalificatierichtlijn. In dat licht is het discriminatieverbod neergelegd in artikel 21 van het Handvest eveneens van belang.

De Huisvestingswet 2014 bevat instrumenten die gemeenten kunnen inzetten om de onrechtvaardige en onevenwichtige effecten van schaarste te bestrijden. Zoveel als mogelijk wordt de nadere invulling en toepassing van deze instrumenten overgelaten aan de gemeente zelf. Op deze wijze kunnen ze lokaal maatwerk bieden. Tot op heden is er geen categorie van woningzoekenden in de Huisvestingswet 2014 aangewezen waaraan de gemeenteraad geen voorrang mag geven. Met dit wetsvoorstel wordt zo een verbod op het verlenen van voorrang aan een bepaalde groep woningzoekenden geïntroduceerd. Dit wetsvoorstel ontnemt gemeenten de mogelijkheid tot expliciete begunstiging van vergunninghouders ten opzichte van andere woningzoekenden om het feit dat ze vergunninghouders zijn. Dit kan gezien worden als het beëindigen van een vorm van positieve discriminatie. Gemeenten kunnen vergunninghouders daarnaast nog altijd urgentie verlenen onder dezelfde voorwaarden als die gelden voor woningzoekenden met de Nederlandse nationaliteit en legaal in Nederland verblijvende woningzoekenden met een andere nationaliteit.

De Afdeling Advisering van de Raad van State heeft bij een advies op een initiatiefwetsvoorstel van het lid Kops³⁸ opgemerkt dat het ontnemen van de mogelijkheid vergunninghouders expliciet te begunstigen formeel niet in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling, maar dat er desondanks wel reden kan zijn te veronderstellen dat er sprake is van indirect onderscheid, omdat er verschillen bestaan tussen de positie van vergunninghouders en 'reguliere' woningzoekenden, aangezien vergunninghouders een beperkt sociaal netwerk zouden hebben en minder wachttijd hebben kunnen opbouwen.³⁹ Indien er sprake is van een dergelijk onderscheid volgt uit het internationaalrechtelijk en grondwettelijk geborgde beginsel van gelijke behandeling dat voor een dergelijk onderscheid een voldoende objectieve en redelijke rechtvaardiging moet bestaan.

De regering erkent dat er in het algemeen kan worden gesteld dat er verschillen bestaan tussen de positie van vergunninghouders en 'reguliere' woningzoekenden. De regering merkt wel op dat van deze verschillen niet in alle gevallen sprake is. Zo zijn er ook vergunninghouders die wel beschikken over een sociaal netwerk en zijn er even goed 'reguliere' woningzoekenden die daar niet over beschikken. Ook hebben jongeren die geen vergunninghouder zijn niet meer gelegenheid gehad wachttijd op te bouwen ten opzichte van jongeren die wel vergunninghouder zijn. Even goed komt het voor dat reguliere woningzoekenden later in hun leven weinig wachttijd hebben, omdat zij zich in een latere fase van hun leven hebben ingeschreven. Desalniettemin klopt het dat er vergunninghouders zijn die minder gelegenheid hebben gehad om wachttijd op te bouwen dan 'reguliere' woningzoekenden.

De opgenomen verbodsbepaling ziet enkel op vergunninghouders. Hiermee wordt er indirect onderscheid gemaakt naar nationaliteit. De rechtvaardiging hiervan is gelegen in het doel van het beëindigen van momenteel voorkomende situaties van positieve discriminatie. Met dit verbod

³⁸ Kamerstukken II 2021/22, 35914, nr. 4.

³⁹ Kamerstukken II 2021/22, 35914, nr. 4.

wordt het huidige onderscheid tussen vergunninghouders en andere woningzoekenden beëindigd. In de huidige situatie komt het voor dat vergunninghouders sneller een woning wordt toegewezen dan andere woningzoekenden die reeds langer ingeschreven staan. De regering vindt deze situatie onwenselijk en niet te rechtvaardigen, omdat het enkel zijn van vergunninghouder onvoldoende grond is om voorrang te krijgen op overige woningzoekenden. Net als andere woningzoekenden kunnen vergunninghouders voorrang krijgen indien zij op grond van andere eigenschappen urgent woningzoekend zijn. Dit wetsvoorstel ziet dus uitsluitend op het beëindigen van voorkomende situaties van positieve discriminatie van vergunninghouders ten opzichte van regulier woningzoekenden.

4 Gevolgen (m.u.v. financiële gevolgen)

4.1 Gevolgen voor burgers

Over het algemeen zijn vergunninghouders nog niet bekend met de wijze waarop ze een woning kunnen vinden en spreken ze veelal niet de Nederlandse taal. Dit maakt het lastiger voor vergunninghouders om een passende woonruimte te vinden, omdat ze meer op zichzelf aangewezen zijn. Daarbij ontstaat er een gelijk spelveld met andere woningzoekenden.

Verschillende maatschappelijke organisaties staan de vergunninghouder bij in hun zoektocht naar huisvesting. Dit bevordert ook het participatie en de integratie van deze mensen omdat ze onder begeleiding zelf de noodzakelijke stappen leren zetten.

4.2 Gevolgen voor decentrale overheden

Het introduceren van een verbod op voorrang voor vergunninghouders op de grond van dat zij vergunninghouder zijn zorgt ervoor dat gemeenten alternatieven moeten vinden om te voldoen aan de taakstelling zonder dat zij gebruik kunnen maken van urgentie op de grond dat het een vergunninghouder betreft. Zoals eerder aangegeven, is de regering voornemens de taakstelling te schrappen en werkt aan een separaat wetsvoorstel hiervoor. Hiermee komt dan de verplichting voor gemeenten voor de huisvesting van vergunninghouders te vervallen.

Vergelijkbaar met arbeidsmigranten zullen vergunninghouders vatbaar zijn voor uitbuiting. Dit kan mogelijk tot misstanden leiden, waarbij mogelijk concentratie van deze misstanden zal plaatsvinden in de bestaande kwetsbare wijken.

5 Uitvoering

De voorgestelde wijzigingen hebben gevolgen voor de uitvoeringspraktijk van de medeoverheden. Het verbod op voorrang enkel op de grond dat zij vergunninghouder zijn, betekent dat gemeenten met een huisvestingsverordening of urgentieregeling waarin vergunninghouders zijn opgenomen als categorie urgent woningzoekenden zullen deze in overeenstemming moeten brengen met de in dit voorstel opgenomen verbod op voorrang. Bij inwerkingtreding van dit voorstel vervalt dat gedeelte van de huisvestingsverordening van rechtswege.

Uit de laatste inventarisatie uit 2021 blijkt dat ongeveer de helft van de gemeenten een huisvestingsverordening met urgentieregeling heeft vastgesteld, waarbij ongeveer van deze gemeenten ook statushouders als categorie van urgent woningzoekenden heeft opgenomen.⁴⁰

6 Toezicht en handhaving

De consequenties voor het toezicht op de naleving en de handhaving van dit wetsvoorstel zijn beperkt. Er worden met dit wetsvoorstel geen nieuwe instrumenten geïntroduceerd die betekenis hebben voor het toezicht op de naleving en de handhaving. Het instrumentarium voor het toezicht op de naleving en de handhaving wijzigt met dit wetsvoorstel niet. Provincies zijn wel, in het kader van interbestuurlijk toezicht, belast met het toezicht op het verbod op voorrang.

7 Financiële gevolgen

Huurtoeslag

Vergunninghouders worden veelal gehuisvest in sociale huurwoningen, en hebben vaak recht op

⁴⁰ *Voorrang bij toewijzing sociale huurwoningen 2021*, Companen, 29 maart 2022.

huurtoeslag. Indien de instroom in reguliere huisvesting wijzigt, en vergunninghouders meer gehuisvest worden in onzelfstandige woningen, zal dit gevolgen hebben voor de jaarlijkse raming van de huurtoeslag en brengt mogelijk een vermindering van de uitgaven aan de huurtoeslag. De mogelijke omvang van dit bedrag zal volgen uit de raming met betrekking tot de uitstromende vergunninghouders van het ministerie van Asiel en Migratie.

Kosten asielopvang

Deze voorgestelde wijziging heeft mogelijk tot gevolg dat in eerste instantie de kosten van de asielopvang oplopen, omdat het gemeenten niet direct na inwerkingtreding van het verbod op voorrang lukt om vergunninghouders op andere wijze te huisvesten. Hierdoor blijven vergunninghouders langer in de opvang, met stijgende kosten tot gevolg. Hieronder volgt een eerste beknopte indicatie van de mogelijke financiële gevolgen.

De afgelopen jaren was de taakstelling jaarlijks rond de 30.000 te huisvesten vergunninghouders. Ervan uitgaande dat de hotel- en accommodatieregeling voor 2025 incidenteel wordt uitgebreid naar 5.000 vergunninghouders per half jaar, betekent dit dat gemeenten voor 20.000 vergunninghouders huisvesting moeten vinden. Mocht dit lukken voor de helft van deze groep blijven er nog altijd 10.000 vergunninghouders langer in de opvang. Een verblijf in het COA kost tussen de €75,- en €150,- per dag per plek, oftewel €27.375 - €54.750 per jaar per vergunninghouder. Dit kan naar schatting betekenen dat het €750.000 kost om 10.000 vergunninghouders één dag langer in het COA te laten verblijven.

Gelet op instroombeperkende maatregelen die deze regering voornemens is te nemen zal dit aantal vergunninghouders naar verwachting ook afnemen.

8 Evaluatie

Vijf jaar na inwerkingtreding van dit wetsvoorstel wordt de doeltreffendheid en effecten van dit voorstel geëvalueerd door de Minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening. Een termijn van vijf jaar is voldoende om ervaringen, inzichten en gegevens te hebben die nodig zijn voor een gedegen beoordeling van de doeltreffendheid en de effecten van dit wetsvoorstel. Een termijn van vijf jaar is ook de gebruikelijke termijn voor evaluaties van wetgeving op het gebied van de huisvesting.

9 Advies en consultatie

Aangezien dit wetsvoorstel mede betrekking heeft op de decentrale overheden en de uitvoeringspraktijk van de huisvesting van vergunninghouders, zal dit verder uitgewerkt worden met onder meer de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG), het Interprovinciaal Overleg (IPO) en Aedes.

Deze adviezen en consultaties hebben het volgende opgeleverd.

[PM]

10 Overgangsrecht en inwerkingtreding

Voor de inwerkingtreding van de wet wordt gebruik gemaakt van de vaste verandermomenten, overeenkomstig de aanwijzingen van de regelgeving. Waarbij de regering voornemens is dit voorstel zo snel als mogelijk in werking te laten treden.

II. ARTIKELSGEWIJS

Artikel I

Dit artikel ziet op een wijziging van de Huisvestingswet 2014 ten gevolge van het opnemen van een verbod op urgentie voor vergunninghouders op de grond dat ze vergunninghouder zijn.

In het nieuwe vierde lid van artikel 12 wordt bepaald dat de gemeenteraad in de urgentieregeling, geen voorrang mag geven aan vergunninghouders op de grond dat ze vergunninghouder zijn.

Met het verbod op voorrang worden vergunninghouders gelijkgesteld met andere woningzoekenden en moeten alle woningzoekenden aan dezelfde eisen voldoen om in aanmerking te komen voor een huisvestingsvergunning. Indien in de urgentieregeling voorrang wordt gegeven aan bepaalde categorieën van woningzoekenden en een vergunninghouder die zich wil vestigen in de gemeente behoort tot die urgentiecategorie en voldoet aan de gestelde eisen, kan hij net als alle andere woningzoekende voorrang krijgen. In de huisvestingsverordening kan immers op basis van artikel 14 van de Huisvestingswet 2014 voorrang worden gegeven aan woningzoekenden die een economische binding hebben met de gemeente. Indien een vergunninghouder beantwoordt aan de eisen die in de huisvestingsverordening gesteld zijn omtrent economische binding, kan hij net als alle andere woningzoekenden hierop aanspraak maken. Ook indien voorrang gegeven wordt aan personen met een bepaalde medische indicatie en de vergunninghouder zo een indicatie heeft, kan de vergunninghouder net als andere woningzoekenden voorrang krijgen.

Het huidige artikel 12, vierde lid, van de Huisvestingswet 2014, bepaalt dat de gemeenteraad in de huisvestingsverordening vastlegt op welke wijze de gemeente voldoet aan de zorg voor de voorziening in de huisvesting van vergunninghouders in de gemeente overeenkomstig de voor de gemeente geldende taakstelling. Dit lid komt te vervallen.

Artikel II

In het wetsvoorstel versterking regie van de volkshuisvesting wordt voorgesteld dat iedere gemeente een urgentieregeling moet opstellen. In dat wetsvoorstel worden een aantal categorieën van urgente woningzoekenden toegevoegd aan de nu reeds verplichte urgentiecategorieën namelijk woningzoekenden die verblijven in een voorziening voor tijdelijke opvang van personen, die in verband met problemen van relationele aard of geweld hun woonruimte hebben verlaten en woningzoekenden die mantelzorg verlenen of ontvangen. De gemeenteraad behoudt op basis van dat wetsvoorstel echter de mogelijkheid om zelf aan een aantal categorieën van woningzoekenden urgentie te verlenen. In die urgentieregeling moeten ten minste de op basis van dat wetsvoorstel verplichte urgentie categorieën worden opgenomen. Tot de verplichte urgentie categorieën behoren niet de vergunninghouders op basis van dat wetsvoorstel. Op basis van dit wetsvoorstel wordt bepaald dat tot de categorieën van urgentie die de gemeenteraad op vrijwillige basis mag toevoegen niet behoren vergunninghouders op grond van het feit dat ze vergunninghouder zijn.

Artikel III

Dit artikel bevat de evaluatiebepaling. Voorgesteld wordt om deze wet te evalueren vijf jaar na inwerkingtreding ervan.

Artikel IV

De inwerkingtreding van de wet zal plaatsvinden met in acht name van de systematiek van de vaste verandermomenten en daarbij zal ook rekening gehouden worden met de termijn die gemeenten nodig hebben om hun verordeningen hierop te kunnen aanpassen.

De Minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening

Mona Keijzer